

Andy McNab

Total Control

**Zwarte Beertjes
Utrecht**

Proloog

Gibraltar, zondag 6 maart 1988

Ik zag hem meteen.

Ik drukte op de zendknop. 'Alpha, Delta. Dat klopt. Bravo One nadert van rechts naar Blue Two. Bruin gestreept jasje en vale spijkerbroek.'

Hij droeg dat bruin gestreepte colbertjasje altijd, al zó lang dat de zakken uitgelubberd waren en ik zag kreukels in het rugpand, omdat hij het jasje in de auto droeg. En dezelfde versleten en gebleekte spijkerbroek, met het kruis halverwege zijn ballen en zijn knieën. Hij liep weg van mij, mager, licht gebogen, kort haar en lange bakkebaarden, maar ik had hem meteen herkend. Ik wist dat hij Sean Savage was.

Ik meldde via de portofoon: 'Delta heeft nog... nu is het Blue Two naar Blue Seven.' Voordat Simmonds de instructies had gegeven, was de hele Rots van Gibraltar in kaart gebracht met het herkenningssysteem waarbij kruispunten en belangrijke plaatsen werden aangeduid met een kleur en een nummer.

Savage was nu bij de kruising waar zich de bibliotheek bevond. Blue Seven was een pleintje aan het eind van Main Street, dicht bij de residentie van de gouverneur. Daar was ook het parkeerterrein waar de militaire kapel van het infanteriebataljon zich verzamelde na de aflossing van de wacht. Daar moest de bom zijn.

Alpha, het basisstation, waar de operatie nu geleid werd, herhaalde de melding, zodat iedereen wist in welke richting Savage liep. Ik wist dat Kev en Slack Pat mij spoedig zouden volgen.

Er stonden zes, zeven auto's geparkeerd bij de muur van een oud gebouw, omdat daar schaduw was. Toen hij in de richting van de auto's liep, zag ik dat Bravo One zijn hand in zijn zak stak. Een

fractie van een seconde dacht ik dat hij het ontstekingsmechanisme wilde activeren en mijn gedachten flitsten terug naar de briefing.

Simmonds had ons niet precies kunnen vertellen welk type auto ze gebruikten: hij wist alleen dat het een zware bom was, en dat het explosief RCIED – remote controlled – was. Zijn laatste woorden galmde door de rokerige ruimte. ‘Denk erom, heren, dat ieder afzonderlijk van het PIRA-team of allemaal, dat ontstekingsmechanisme kan hebben. Die bom mag beslist niet exploderen. Er staan honderden levens op het spel.’

Terwijl hij verder ging keek Savage naar een bepaalde auto, en liep naar het voertuig.

‘Alpha, Delta,’ zei ik. ‘Nu is Bravo One bij Blue Seven... Kentekenplaat is Mike Lima 174412.’

Ik zag in gedachten hoe Alpha in de controlepost achter een rij computers zat. Hij bevestigde: ‘Dat is begrepen, Mike Lima 174412. Het is een witte Renault 5.’

‘Het is de derde auto voorbij de ingang,’ zei ik. ‘Met de neus naar voren geparkeerd.’

Nu had hij de sleuteltjes gepakt.

‘Stop, stop! Bravo One bij de auto. Hij staat bij de auto.’

Ik wilde hem op korte afstand passeren. Ik kon niet zomaar van richting veranderen. Ik zag zijn profiel, en de vele pukkels op zijn kin en bij zijn bovenlip. Ik wist wat het betekende. Onder spanning werd zijn acne altijd veel heviger.

Savage stond nog bij de Renault. Hij keerde zich om, zodat hij met zijn rug naar mij stond, hij deed alsof hij zijn sleutels zocht, maar ik wist dat hij scherp om zich heen keek of er iets verdachts was. Er kon een stukje plakband op het portier zijn, of er was iets veranderd in de auto. Als dat zo was, dan zou Savage meteen verdwijnen.

Golf en Oscar – Kev en Slack Pat – moesten ergens bij het begin van het plein zijn, klaar om dekking te geven. Als ik te veel opviel, zou een van hen het overnemen, en als het tot een confrontatie kwam zouden zij meteen bijspringen.

De gebouwen wierpen schaduwen over het plein. Ik voelde geen zuchtje wind, alleen een verandering van temperatuur toen ik uit het zonlicht liep. Savage stond nog steeds met zijn rug naar mij gekeerd.

Ik was nu te dicht bij hem om de radio te gebruiken. Terwijl ik langs de auto liep, hoorde ik dat de sleutel in het portierslot werd gestoken en een klik.

Ik liep naar een houten bank, aan de andere kant van het plein, en ging zitten. Er lagen kranten in de afvalbak naast mij. Ik pakte een krant en bleef Savage in de gaten houden.

Ik schakelde de zender weer in. ‘Alpha, Delta, nu is Bravo One in Charlie One. Nee, wacht even... Wacht, zijn voeten steken naar buiten. Hij rommelt onder het dashboard. Wacht even...’ Ik hield mijn vinger op de zendknop, zodat de verbinding in stand bleef.

Terwijl ik zo bezig was met mijn buikspreekact, zag ik dat een oude man met zijn fiets aan de hand in mijn richting kwam. Die ouwe wilde kennelijk een praatje maken. Ik drukte niet langer op de zendknop, en wachtte af. Ik deed alsof ik helemaal verdiept was in de lokale krant maar ik begreep niets van de Spaanse tekst. Die oude man dacht kennelijk dat ik alles wél begreep. Ik wilde geen gesprek beginnen over het weer, maar ik kon de man ook niet bot afwijzen, omdat dan het risico bestond dat hij heftig zou reageren en dat kon de aandacht van Savage trekken.

De oude baas bleef staan, met een hand hield hij zijn fiets in evenwicht, en met de andere maakte hij een gebaar. Hij stelde een vraag, maar ik verstond er geen woord van. Ik trok een gezicht waaruit moest blijken dat ik ook geen idee had hoe het verder moest in de wereld, haalde mijn schouders op en verdiepte me weer in de krant. Kennelijk was dat verkeerd, want de oude man zei op boze toon iets, en liep daarna weer verder. Met zijn vrije hand maakte hij weer heftige gebaren.

Ik meldde me weer via de radio. Ik kon niet zien wat Savage precies deed, maar zijn voeten staken nog steeds uit de Renault. Hij zat op de bestuurdersstoel, en had zich opzij gebukt om onder het dashboard te komen. Het leek wel of hij iets uit het handschoenenkastje wilde pakken, alsof hij iets vergeten was en dat alsnog ging halen. Ik kon niet bevestigen wat hij deed, maar zijn handen bewogen telkens naar zijn broekzakken. Was hij bezig de laatste verbinding te maken?

Ik was in mijn eigen kleine wereld, de lucht was fris en helder, onder een verblindend blauwe mediterrane hemel. De ochtendzon maakte het warm genoeg voor hemdsmouwen. In de bomen langs

de rand van het plein maakten de vogels, zo klein dat ik ze niet kon zien, zóveel kabaal dat het verkeerslawaai op de doorgaande wegen werd overstemd.

Ik voelde me als een bokser – ik kon het publiek horen, ik luisterde naar het aftellen en de scheidsrechter, ik wachtte op de gong, maar ik was vooral geconcentreerd op mijn tegenstander. Dat was belangrijk. Verder niets. Ik was helemaal los van alles in mijn omgeving. De enige belangrijke personen in de hele wereld waren ikzelf en Bravo One.

Euan was nog steeds als bezeten bezig bij de twee andere doelwitte te komen. Ik kende hem als mijn eigen broer, of eigenlijk veel beter, want mijn familie had ik al in geen twintig jaar gezien. Euan was erg toegewijd in zijn werk. Ik wist precies hoe hij dacht. Ik wist ook dat hij heel rustig heel precies en duidelijk zou praten via de radioverbinding.

Kev en Slack Pat gaven mij nog steeds dekking, en de twee anderen, Zulu en Lima, waren bij Euan. Alle vier zouden ze uitluisteren naar de radio, en ervoor zorgen dat ze buiten beeld bleven, maar toch dichtbij genoeg om meteen in actie te komen als wij in de problemen kwamen.

We hoorden allemaal de stem van Euan op de radio, hij naderde Bravo Two en Echo One. Ze kwamen in onze richting.

Bravo Two was Daniel Martin McCann. Anders dan Savage, die grondig getraind was als explosievenexpert, was ‘Maffe Danny’ eigenlijk slager van beroep, en hij had ook het karakter van een slager. Hij was in 1985 door Gerry Adams uit de IRA gezet, omdat hij een nieuwe moordcampagne wilde beginnen, waardoor de nieuwe politieke strategie gehinderd zou worden. Het was zoiets als uit de Gestapo gegooid worden wegens wreedheden, maar McCann had veel supporters en mocht weer terugkomen. Getrouwd, twee kinderen, en zesentwintig dodelijke aanslagen op zijn naam. De loyalisten in Ulster hadden een keer tevergeefs geprobeerd hem koud te maken. Ze hadden wat meer hun best moeten doen.

Echo One was Mairead Farrell. Afkomstig uit de middenklasse en van een nonnenschool, met haar eenendertig jaar een van de hoogsten in rang bij de IRA. Als je haar portretfoto ziet denk je: Ach, wat een engel... Maar ze had wel tien jaar in de gevangenis gezeten omdat ze een bom had geplaatst in Belfast, en zodra ze vrijkwam

meldde ze zich weer aan bij de IRA. Ze had overigens wel pech: haar vriend, ook een terrorist, had zichzelf enkele maanden eerder per ongeluk opgeblazen. En Simmonds had tijdens de briefing gewaarschuwd dat deze Echo One daardoor uiterst gevaarlijk was geworden.

Euan gaf commentaar op de route die ze volgden. Iedereen wist waar ze waren, en iedereen bleef uit de buurt, zodat ze ongehinderd in actie konden komen. ‘Hier Bravo Two en Echo One, bij Blue Two – van links naar rechts – recht naar Blue Seven.’ Ze staken de straat over, op weg naar de Renault.

Ik herkende het tweetal zodra ze de hoek omkwamen. Farrell, met haar bijna onschuldige gezicht, en McCann met blond krullend haar, en een gemene mond. Ik kende ze goed, want ik werd al jaren tegen hen ingezet. Ik pakte de radio en bevestigde de herkenning.

Iedereen was op zijn plek. Het enige probleem was dat de situatie nog steeds niet was overgedragen aan de militairen. Alpha, op dat moment onze chef, zou bij de politiecommandant zijn, bij mensen van Buitenlandse Zaken, Binnenlandse Zaken, noem maar op. Iedereen bemoeide zich ermee, en allemaal wilden ze een duit in het zakje doen, allemaal met hun eigen belangen. We konden alleen hopen dat Simmonds zijn best voor ons deed. Ik had de SIS-officier voor Noord-Ierland enkele dagen eerder voor het eerst ontmoet, maar hij leek duidelijk aan onze kant te staan. In zijn stem klonk zelfverzekerdheid, gevormd in Eton, en hij sprak zijn woorden weloverwogen uit.

Ons belang was het terrein: we waren met drie spelers in het veld, en als we niet voorzichtig waren zou elke sukkel op dit plein gedood worden, wij ook. We wilden dat er nu een beslissing werd genomen. Maar ik wist dat er nog heftig gediscussieerd werd in de controleruimte, en waarschijnlijk was de sigarettenrook daar met een mes te snijden. Onze verbindingsofficier zou via de radio naar ons luisteren, en alles wat we deden uitleggen aan de politie. Hij zou bevestigen dat we op onze post waren. Op het belangrijke moment moest de politie, niet wij, beslissen dat we in actie mochten komen. Zodra de verantwoording was overgedragen aan de militairen, zou Kev de leiding over het team op zich nemen.

Het was belachelijk frustrerend. Ik wilde dat dit karwei geklaard was.

Nu stond Farrell geleund tegen het portier aan de bestuurderszijde van de auto, en de twee mannen stonden tegenover haar. Als ik niet beter wist, zou ik denken dat ze haar probeerden te versieren.

Ik kon niet horen wat er gezegd werd, maar er was geen spanning op hun gezichten te lezen, en af en toe hoorde ik gelach boven het verkeerslawaaï uit. Savage haalde een rolletje pepermunt tevoorschijn en deelde uit.

Ik gaf steeds commentaar.

‘Alpha, Delta, er is niets veranderd. Geen verandering.’

‘Hier Alpha, begrepen.’

Alpha meldde zich even later weer. ‘Hallo, alle stations, ik heb de leiding. Ik heb de leiding. Golf, bevestig dat.’

Kev bevestigde dat hij het begrepen had. De politie had de verantwoordelijkheid overgedragen. Nu mocht Kev de show leiden.

Links van mij hoorde ik: ‘Zo, laten we hier maar gaan zitten en even uitrusten.’

Een ouder Engels echtpaar kwam aankuieren en ging naast mij zitten. De man en de vrouw hadden allebei een krant en een flesje mineraalwater in de hand. Toen ze op de bank zaten, werden de flesjes geopend en ze namen een slok. Daarna werd er gebazeld dat het veel warmer was, en iets over een jas die zoekgeraakt was.

Op hetzelfde moment hoorde ik Golf vragen: ‘Delta, geef een situatierapport. Geef een situatierapport.’

Ik kon niets doen. Ik kon de radio nu niet gebruiken, en wilde ook niet van mijn plaats komen. Ik kon trouwens toch nergens heen. Golf praatte weer: ‘Delta, kom eens uit.’

Ik drukte twee keer op de zendknop. Nu wist hij dat ik niets kon zeggen.

‘Zijn Bravo One, Two en Echo One nog steeds bij Charlie One?’

Klik, klik.

‘Hebben ze iets in de gaten?’

Klik, klik.

‘Lijken ze ontspannen?’

Klik, klik.

‘Zijn de portieren van die auto nog dicht?’

Klik, klik.

‘En ook op slot?’

Klik, klik.

‘Praten ze met elkaar?’

Klik, klik.

‘Heeft Echo One haar tas nog?’ Hij was bezorgd dat het ontstekingsmechanisme in haar tas zat.

Klik, klik.

‘Hebben ze iets uit de auto gehaald?’

Ik deed niets.

Ik hoorde het bejaarde echtpaar praten. Ze lazen in de krant iets over een popster en seksfeesten met zestienjarige meiden. In de krant stonden grote foto’s van uitdagend geklede vrouwen met jarretelles. ‘Heb je dit gelezen? Kijk nou toch. Waar rook is, is vuur, zeg ik altijd maar.’ De vrouw hapte in een grote reep chocola.

De doelwitten liepen weg van de auto, en ik drukte vier keer op de knop.

Golf meldde zich. ‘Stand-by. Stand-by!’

‘Lopen ze daar weg?’

Klik, klik.

‘Gaan ze in de richting van Yellow Six?’

Ik deed niets.

Natuurlijk niet. Ze liepen weg in de richting waar ze vandaan waren gekomen, naar het begin van Main Street. Weer een vraag.

‘Gaan ze terug naar Blue Two?’ Dat was beter.

Klik klik.

‘Begrepen. Weet je meer?’

Klik, klik.

‘Begrepen. Attentie, alle stations Bravo One, Two en Echo One keren terug naar Blue Two.’

Dat was het. We kwamen in beweging.

Ik liet het drietal een eindje over het plein lopen en kwam toen overeind. Ik wist dat we hen hier niet konden arresteren. Er waren veel te veel mensen in de buurt. Voor zover wij wisten wilden onze tegenstanders de aftocht blazen en daarbij burgers neerschieten, of in gijzeling nemen. Erger nog was het wanneer ze op de kamikazetoer gingen en het explosief met afstandsbediening tot ontploffing zouden brengen.

Ik was nu buiten gehoorbereik van het oudere echtpaar. ‘Stand-by! Bravo One, Two en Echo One lopen weg. Ze zijn halverwege Blue Seven en Blue Two.’

Alles was onder controle, de anderen hoefden nog niet dichterbij te komen. Ik zou hen van het plein naar Main Street volgen.

Maar opeens kraakte de stem van Alpha uit de radio: 'Hallo, alle stations! Stoppen! Ik heb geen controle! Golf, bevestig dat!'

Ik kon hem bijna horen denken. Toen hoorden we het minder correcte antwoord van Kev: 'Wat gebeurt daar goddomme? Zeg op, wat is er aan de hand?'

De controlepost kwam weer door. 'Wacht... Wachten!' De stem klonk gespannen. Er waren stemmen op de achtergrond. 'Alle stations, hier spreekt Alpha. De politie wil nog een identificatie. Ze willen absoluut zeker zijn. Golf, bevestig dat!'

Wat wilden die idioten? Dat we keurig werden voorgesteld? Zo van: 'Hallo, mijn naam is Sean, ik plaats bommen en pleeg moorden voor de IRA. Ik reis graag, en ik ben dol op kinderen.'

We liepen gevaar dat de doelwitten over de grens naar Spanje verdwenen, als we niet snel in actie kwamen.

Alpha meldde zich weer op de radio. 'Alle stations, de ATO gaat die auto nu controleren. Delta, we moeten dat bevestigd hebben.'

Ik drukte twee keer op de knop. Er was kennelijk consternatie in de controlepost. De chef werd door de politie in het nauw gedreven en zo te horen was daar veel gekrakeel.

Ze zouden binnen enkele minuten over de grens verdwijnen. Ik was nu aan de andere kant van de straat. Ik wilde in elk geval op gelijke hoogte zijn, zodat ik hun gezichten nog een keer kon zien. Ik moest ze met zekerheid herkennen en dan in de buurt blijven. Ik meldde me via de radio. 'Dat is begrepen. En ik bevestig dat Bravo One, Bravo Two en Echo One rechts lopen, naar Red One, in de richting van Blue Six.'

Om wat tussenruimte tussen mij en de doelwitten te creëren, bukte ik me en deed alsof ik een veter van mijn trainingsschoenen vastmaakte. Terwijl ik dat deed kreeg ik een por van de 9 mm Browning in mijn ribben. De holster was in mijn spijkerbroek verborgen, zodat alleen de kolf van het wapen te zien was als ik mijn nylon windjack opzij deed. Ik droeg mijn pistool bij voorkeur aan de voorkant. Veel jongens dragen hun wapen opzij, maar daar raakte ik nooit aan gewend. Als je eenmaal een goede manier gevonden hebt, dan verander je niet meer. Je zult een keer opeens in de problemen komen en als je dan in een reflex naar je wapen

grijpt is het er niet, want het zit wat verder naar rechts. En jij bent dood.

In de Browning had ik een magazijn met twintig patronen, en dat magazijn stak een eindje uit de kolf. Ik had ook drie standaardmagazijnen met dertien patronen aan mijn riem, en ik bedacht dat wanneer 59 kogels niet voldoende waren, ik dit niet als broodwinning moest doen.

Alpha hield de radioverbinding open. Ik hoorde de spanning in zijn stem, op de achtergrond rinkelden telefoons, en er liepen mensen driftig heen en weer.

Golf meldde zich ook via de radio. ‘Laat ze barsten in die meldkamer. We moeten bij hen blijven, tot iemand eindelijk een keer een beslissing neemt. Lima en Zulu, kunnen jullie tot voor Blue Six komen?’

Zulu meldde zich, ook namens Lima, en hij was helemaal buiten adem. ‘Hier Zulu en Lima... We... we doen dat...’

‘Begrepen. Ga door, en vertel het meteen als jullie daar zijn.’

Kev wilde dat ze tot voorbij het gezondheidscentrum bij Blue Six gingen. Dan kwamen de tegenstanders hen tegemoet. Ze renden weg om de anderen voor te zijn. Zolang de tegenstanders hen niet opmerkten, kon het hen niet schelen dat er naar hen gekeken werd. We hadden nog steeds geen controle over de situatie. Wat moesten we in godsnaam doen als ze over de grens verdwenen?

Kevs stem klonk uit de radio. ‘Alpha, Golf, niet meer op je duim zuigen. We raken ze kwijt. Wat moeten we doen?’

Alpha reageerde meteen. ‘Golf, wacht even. Wacht!’

Ik hoorde weer geluiden op de achtergrond, en ook het trage bonken van mijn hartslag. Heel traag. Er viel een onnatuurlijke stilte, en toen hoorde ik op de achtergrond dat een beslissing werd genomen. Het was de stem van Simmonds, heel duidelijk, een stem die geen tegenspraak dulde, heel bedaard te midden van de verwarring. ‘Zeg tegen de leider in het veld dat hij verder kan.’

‘Alle stations! Hier Alpha. Ik heb controle. Ik heb controle. Golf, bevestig dat.’

Kev meldde zich en zei, in plaats van alleen bevestigen: ‘Nou, mooi bedankt, hoor. Alle stations: als ze bij het vliegveld komen, dan pakken we ze daar. Zo niet, dan... Zulu en Lima, hoe gaat het?’

Ze meldden zich via de radio. ‘We staan nu bij de kruising, Blue

Nine. We kunnen hier in actie komen.’ Dat was aan het einde van Main Street, bij het begin van de Smith Dorrien Avenue, de belangrijkste weg naar de Spaanse grens. De tegenstanders waren nog enkele honderden meters van de grensovergang.

Golf sprak weer. ‘Begrepen. Delta, bevestig dat.’

‘Hier Delta. Ja, dat is begrepen. Ik heb Bravo One, Bravo Two en Echo One rechts van mij. Van Blue Six naar Blue Nine. Ongeveer halverwege.’

‘Golf, begrepen. Kom in actie bij Blue Nine.’

‘Delta, begrepen. Nog steeds rechts, in de richting van Blue Nine.’

Zulu zei ook iets. ‘Begrepen, ik kan bij Blue Nine komen.’

‘Hier Delta, begrepen. Ze lopen nog steeds door.’

Ik kon bijna afnokken. Ik had mijn taak uitgevoerd, en bereidde me voor op de overdracht, toen de tegenstanders rechtsaf sloegen naar de Smith Dorrien Avenue.

Maar opeens bleven ze staan.

Shit! ‘Stoppen! Stoppen!’ zei ik. ‘Bravo One, Two en Echo One blijven staan, twintig meter voorbij Blue Nine. Nog steeds aan de rechterkant.’

Iedereen kwam dichterbij. ‘Kom op, laten we ze nu meteen grijpen!’

Plotseling liep Savage weg van de twee anderen, hij draaide zich om en liep weer in de richting van het centrum.

Ik zag Kev achter mij naderen, toen ik naar voren stormde om Savage te grijpen. Hij en ik hadden alleen aandacht voor Bravo One.

Nu moesten de anderen van het team Bravo Two en Echo One grijpen, waarbij Euan het sein zou geven. Via de radio hoorde ik dat de twee anderen door de rest van ons team gevolgd werden over de Winston Churchill Avenue. Uit de tijd dat ik als jong garnizoenssoldaat in Gibraltar gelegerd was, wist ik dat deze vierbaansweg van noord naar zuid liep, naar de grens. Aan de ene kant was een appartementencomplex, met de naam Laguna Estate. Tussen dat gebouw en de weg lag een Shell-tankstation. Kev en ik bleven Savage volgen, terug naar het centrum.

Hij sloeg linksaf en liep een steeg in. Ik wilde me juist melden via de radio, toen ik een politieszirene hoorde, gevolgd door geweervuur achter mij. Op hetzelfde moment hoorde ik Euan schreeuwen: ‘Contact! Contact!’

Er klonken meer schoten.

Wat gebeurde er in godsnaam?

Kev en ik keken elkaar aan. We renden naar de hoek en zagen Savage. Hij had de schoten ook gehoord, en keerde meteen om.

Zelfs in de verte zag ik dat hij met zijn ogen rolde, alsof hij een toeval kreeg.

Er was een vrouw tussen hem en ons. Savage keerde zich nog een keer om, en hij begon te rennen.

Kev schreeuwde: 'Staan blijven! Politie! Stop!'

Met zijn linkerhand moest hij de vrouw opzij duwen, en haar tegen een muur drukken, om haar uit de vuurlijn te houden. De vrouw viel en ze had een bloedende hoofdwond. Ze kon in elk geval niet overeind komen en een schietschijf worden.

Ze begon te schreeuwen. Kev bralde dreigend naar Savage, en iedereen in de omgeving begon te gillen. Het werd een zootijtje.

Kev tastte onder zijn windjack om bij de holster te komen. We doen altijd iets zwaars in een jaszak, bijvoorbeeld een vol magazijn, zodat het jack gemakkelijk opzij blijft.

Maar ik keek niet echt naar Kev, ik lette op Savage. Ik zag dat zijn rechterhand naar de rechterkant van zijn jas bewoog. Het werd tijd voor actie. Savage mocht dat ontstekingsmechanisme niet in werking zetten.

Kev trok zijn pistool, richtte en haalde de trekker over.

Niets.

'Shit! Wel godallemachtig! Dat kutding hapert!'

Terwijl hij probeerde het wapen weer gebruiksklaar te krijgen, liet hij zich op een knie zakken om minder kwetsbaar te zijn.

Op dat moment gaat alles in slowmotion en je kunt ook niet echt horen wat er gebeurt. Het lijkt wel of je oordopjes in hebt.

Savage en ik stonden oog in oog. Hij wist wat ik zou doen: hij had dat kunnen voorkomen, door zijn handen omhoog te steken.

Mijn jack leek dichtgeritst, maar de sluiting bestaat alleen uit klittenband, zodat ik razendsnel mijn pistool kan trekken.

De enige manier om een vuurwapen snel te trekken en ermee te vuren, is de hele beweging in stukken op te delen. Fase één: ik bleef naar het doelwit kijken. Met mijn linkerhand greep ik de voorkant van mijn jack en rukte uit alle macht. Het klittenband raakte los. Op hetzelfde moment trok ik mijn buik in, zodat ik het

pistool gemakkelijker kon pakken. Je krijgt maar één kans.

We hadden nog steeds oogcontact. Savage schreeuwde iets, maar ik hoorde het niet. Er werd te veel geroepen, overal op straat, en mijn oren leken afgedempt.

Fase twee, ik sloot mijn vingers om de kolf van het pistool. Als ik dat fout deed, zou ik niet goed kunnen richten, het doelwit niet raken en zelf sterven. Mijn wijsvinger was parallel aan de loop. Ik wilde de trekker niet te snel overhalen, en mezelf misschien wel doodschieten. Savage keek nog steeds naar mij, en hij schreeuwde weer.

De hand van Savage was bijna op de plek waar hij een wapen of het ontstekingsmechanisme had verborgen. Het maakte niet uit welk van de twee: het moest verhinderd worden.

Fase drie: ik richtte het wapen, en in dezelfde beweging verschoof ik de veiligheidspal met mijn duim.

Onze ogen bleven op elkaar gericht. Ik zag dat Savage besepte dat hij verloren had. Zijn lippen krulden even. Hij wist dat hij zou sterven.

Zodra ik mijn pistool in de aanslag had, hield ik de loop evenwijdig aan de grond. Geen tijd om mijn armen uit te strekken en een stabiele positie om te vuren aan te nemen.

Fase vier: mijn linkerhand trok mijn jack verder opzij, en het pistool was net onder mijn gordel. Ik hoefde niet te kijken, want ik wist dat het wapen er was en waar het op gericht werd. Ik hield mijn blik strak gericht op mijn doelwit, en hij bleef even strak naar mij kijken. Ik haalde de trekker over.

De weerslag van het wapen bracht alles weer tot de werkelijkheid terug. De eerste kogel trof hem, ik wist niet waar, en dat hoefde ik ook niet te weten. Zijn ogen zeiden alles wat ik wilde weten.

Ik bleef vuren. Er bestaat niet zoiets als overkill. Als hij zich kon bewegen, dan kon hij ook die bom tot ontploffing brengen. Als ik een heel magazijn moest leegschieten om die dreiging af te wenden, dan deed ik dat zeker. Toen Savage op de grond viel, zag ik zijn handen niet meer. Hij rolde zich op tot een bal, greep naar zijn buik, wat een natuurlijke reactie was omdat hij daar geraakt was. Ik liep naar voren, en vuurde twee keer gericht op zijn hoofd. Nu was hij geen bedreiging meer.

Kev kwam aanrennen, en hij doorzocht meteen de zakken van Savage's jas.

‘Is er niet,’ meldde hij. ‘Hij heeft geen wapen, en ook geen ontstekingsmechanisme.’

Ik keek naar Kev, terwijl hij bloed van zijn handen afveegde aan Savage’s spijkerbroek.

‘Een van de anderen moet het bij zich hebben,’ zei hij. ‘Ik heb niet gehoord dat die auto geëxplodeerd is. Jij wel?’

In alle verwarring en de herrie wist ik het niet. Het was ook niet belangrijk op dat moment. ‘Nee, ik geloof het niet.’

Ik stond naast hen. Kev Browns moeder kwam uit het zuiden van Spanje, en hij leek zelf ook een Spanjaard: gitzwart haar, aan de lange kant, en heel erg blauwe ogen. Volgens zijn vrouw kon hij zo doorgaan voor Mel Gibson, wat Kev met zijn zevenenveertig jaar wel een compliment vond. Zijn gezicht sprak op dat moment boekdelen: hij wist dat hij me dankbaar moest zijn. Ik wilde zeggen: ‘Ach, laat maar, zulke dingen gebeuren.’ Maar het leek daar niet het geschikte moment voor. In plaats daarvan zei ik: ‘Godallemachtig, Brown, wat had je anders verwacht, jij met een strontkleur als naam?’

Terwijl ik dat zei verschoven we allebei de veiligheidspal, en Kev en ik ruilden onze wapens.

‘Gelukkig heb ik niets met een onderzoek te maken,’ zei ik. Kev grijnsde en pakte de radio om een situatierapport door te geven. Hem kon weinig gebeuren, maar Euan en ik moesten weg zijn voordat de politie arriveerde.

Ik stak zijn vuurwapen in mijn spijkerbroek en begon weg te lopen. Euan en ik waren hier als undercover uitgeleend door het Regiment, om samen te werken met 14 Intelligence Group, ook bekend als Det. Die dienst mag alleen in Noord-Ierland opereren. Het was de leden van het team verboden ergens anders te werken.